

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił A. S. (1) prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione 25 lat 3 miesiące i 1 dzień stażu sumarycznego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uznał ubezpieczonemu okresów zatrudnienia w (...) (od 17 lipca 1978 r. do 30 września 1992 r. oraz od 1 grudnia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r.), ponieważ stanowiska pracy wskazane w świadectwach pracy z dnia 17 maja 2002 r. nie są zgodne z wykazem stanowisk resortowych na jaki powołuje się pracodawca.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył A. S. (2) wnosząc o jej zmianę.

Odwołujący wskazał, że w okresie od 17 lipca 1978 r. do 30 września 1992 r. oraz od 1 grudnia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. pracował w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych i była to praca wykonywana w warunkach szczególnych. A. S. (2) zaznaczył, że do jego obowiązków pracowniczych należała naprawa gaźników czy też pomp wtryskowych oraz naprawa wózków akumulatorowych (na akumulatorowni). W ocenie ubezpieczonego wykonywane przez niego obowiązki pracownicze odpowiadają stanowiskom wymienionym w dziale XIV punktach 13 i 14 oraz 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43).

W odpowiedzi pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2015 r. ubezpieczony A. S. (2) złożył wniosek o emeryturę.

Ubezpieczony urodził się (...)

Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. (wniosek – k.1-4 akt ZUS)

Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował 25 lat 3 miesiące i 1 dzień ogólnego stażu pracy. (okoliczności bezsporne)

W okresie od 17 lipca 1978 r. do 30 września 1992 r. oraz okresie od 1 grudnia 1993 r. do 17 maja 2002 r. ubezpieczony był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł.. (świadectwa pracy w dokumentacji osobowej ubezpieczonego - k.16)

W ww. zakładzie pracy ubezpieczony zajmował następujące stanowiska pracy:

- od dnia 17 lipca 1978 r. mechanika napraw pojazdów samochodowych w D. Głównego Mechanika,
- od 1 listopada 1980 r. mechanika napraw pojazdów samochodowych w warsztacie napraw pojazdów samochodowych,
- od 1 lipca 1981 r. mechanika napraw pojazdów samochodowych w warsztacie samochodów i wózków,
- od 1 września 1982 r. mechanika napraw pojazdów samochodowych w D. Głównego Mechanika,
- od 1 lipca 1983 r. mechanika napraw pojazdów samochodowych w warsztacie napraw pojazdów mechanicznych,

- od 1 marca 1987 r. mechanika napraw pojazdów samochodowych w warsztacie samochodowym,
- od 1 stycznia 1989 r. mechanika w warsztacie napraw pojazdów mechanicznych,
- od 1 lipca 1990 r. mechanika samochodowego w D. Głównego Mechanika,
- od 1 stycznia 1991 r. mechanika samochodowego w Wydziale Remontów i Inwestycji,
- od 1 października 1992 r. mechanika samochodowego w D. Technicznym,
- od 1 grudnia 1993 r. mechanika samochodowego w D. Technicznym.

(angaże w dokumentacji osobowej ubezpieczonego - k.16)

Ubezpieczony wykonywał powierzone mu obowiązki pracownicze w tym samym miejscu pomimo zmian nazw działów. (zeznania ubezpieczonego min.00:48:37 – 00:51:39 w zw. z min.00:03:02 – 00:16:21 protokołu rozprawy z dnia 22 lutego 2016 r.)

Do obowiązków mechanika napraw pojazdów należało m.in.:

- wykonywanie naprawach prostych uszkodzeń instalacji elektrycznej,
- ustawianie reflektorów,
- oczyszczanie filtrów olejowych oraz benzynowych,
- ładowanie akumulatorów kwasowych i zasadowych oraz dobieranie prądu ładowania,
- samodzielne wykonywanie napraw uszkodzeń układu smarowania, chłodzenia i zasilania,
- sprawdzanie i regulowanie układów hamulcowych,
- diagnozowanie silników,
- usuwanie luzu kierowniczego i ustawianie zbieżności kół,
- regulowanie gaźnika i wymiana dysz. (zakres obowiązków pracowniczych w dokumentacji osobowej ubezpieczonego - k.16)

Pracodawca wydał ubezpieczonemu świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych potwierdzając, iż: w okresie od 17 lipca 1978 r. do 30 września 1992 r. i w okresie od 1 grudnia 1993 r. do 17 maja 2002 r. wykonywał obowiązki pracownicze w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych na stanowisku mechanika samochodowego tj. stanowisku wymienionym w wykazie A dziale XIV poz.16 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu (...) Chemicznego i Lekkiego. (świadectwa w dokumentacji osobowej ubezpieczonego k.16)

W spornym okresie obowiązki pracownicze ubezpieczonego sprowadzały się do naprawy samochodów (marki J., S., L., N., Ż.) oraz wózków akumulatorowych.

W zakładzie pracy znajdowały się cztery kanały remontowe, przy czym jeden z kanałów przystosowany był do wózków akumulatorowych. Ubezpieczony zajmował się naprawą podwozi, pomp wtryskowych, skrzyń biegów, a także wymianą hamulców bębnowych. A. S. (2) zajmował się także demontażem akumulatorów oraz wymianą kół wózków akumulatorowych. Z uwagi na specyfikę powyższych napraw mogły być one wykonane jedynie na kanale remontowym.

(zeznania świadków: J. R. min.00:26:07 – 00:34:37, K. S. min.00:40:33 – min.00:46:10 oraz ubezpieczonego min.00:48:37 – 00:51:39 w zw. z min.00:03:02 – 00:16:21 protokołu rozprawy z dnia 22 lutego 2016 r.)

Część napraw samochodów wykonywanych przez ubezpieczonego nie wymagała od niego wykonywania prac z kanału remontowego. Poza kanałem remontowym ubezpieczony zajmował się naprawą głowic czy też chłodnic. Do jego obowiązków należała także wymiana kół (przy pomocy kierowcy), żarówek, instalacji. (zeznania świadków: J. R. min.00:35:00 – min.00:38:43, K. S. min.00:40:33 – min.00:46:10 protokołu rozprawy z dnia 22 lutego 2016 r., zeznania ubezpieczonego min.00:48:37 – 00:51:39 w zw. z min.00:03:02 – 00:16:21 protokołu rozprawy z dnia 22 lutego 2016 r.)

Mechanicy wykonywali wszystkie prace związane z naprawą samochodów. W zakładzie pracy nie było specjalizacji, a prace poza kanałem remontowym zajmowały mechanikowi około 20% czasu pracy. (zeznania świadków: J. R. min.00:38:43 - min.00:39:30, K. S. min.00:40:33 – min.00:46:10 protokołu rozprawy z dnia 22 lutego 2016 r.)

A. S. (2) oprócz wykonywania powyżej wskazanych obowiązków pracowniczych zajmował się także naprawą, ładowaniem, formatowaniem akumulatorów a także wymianą znajdującego się w nich elektrolitu. Wszystkie czynności wykonywane w akumulatorowi wiązały się dla ubezpieczonego z koniecznością styczności ze szkodliwym dla zdrowia kwasem siarkowodorowym. (zeznania świadków: M. Ć. min.00:18:04 – 00:23:17, K. S. min.00:40:33 – min.00:46:10 oraz ubezpieczonego min.00:48:37 – 00:51:39 w zw. z min.00:03:02 – 00:16:21 protokołu rozprawy z dnia 22 lutego 2016 r.)

Ubezpieczony naprawiał również wózki akumulatorowe na hali. Podczas naprawy przedniego koła wózka w dniu 16 stycznia 1979 r. ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy. (protokół powypadkowy – k.2 akt ZUS I plik)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonego jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań ubezpieczonego oraz zeznań świadków: M. Ć., J. R. oraz K. S..

Wskazać należy, że zgromadzone dokumenty, zeznania ubezpieczonego oraz zeznania świadków nie budzą wątpliwości w zakresie faktu, że ubezpieczony wykonywał prace przy naprawie pojazdów mechanicznych, a znaczna ich część odbywała się w kanale remontowym. Nie ulega również wątpliwości, że część obowiązków pracowniczych ubezpieczonego sprowadzała się do obsługi i naprawy akumulatorów. Oczywistym jest, że prace wykonywane w kanale remontowym przy naprawie pojazdów mechanicznych jak i prace wykonywane przy obsłudze akumulatorów zaliczane są do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, to jednak w świetle zgromadzonego materiału nie sposób stwierdzić, by ubezpieczony wykonywał obowiązki pracownicze w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Co istotne zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że mechanicy samochodowi zatrudnieni w Zakładach (...) w Ł. dokonywali wszelkich napraw samochodów, a więc także tych wykonywanych poza kanałem remontowym. Z tych względów nie można uznać, iż świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wydane ubezpieczonemu w dniu 17 maja 2002 r. przez Zakłady (...) w Ł. , w których wskazano, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych na stanowisku mechanika samochodowego są wiarygodne. Nadto w świadectwach tych nie zostały wymienione prace przy naprawie wózków akumulatorowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Z treści przepisu art.32 ww. ustawy wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949).

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W wykazie tym do pracy w szczególnych warunkach zostały zaliczone prace w akumulatorowniach przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. (Dział XIV punkt 13) oraz prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych (Dział XIV punkt 16).

Prawo do emerytury przewidziane w art.184 w związku z art.32 ustawy emerytalnej ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera

się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Stosownie zaś do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199).

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą §2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art.245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003).

Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do rozstrzygnięcia czy okresy pracy ubezpieczonego w Zakładach (...) w Ł. od 17 lipca 1978 r. do 30 września 1992 r. (14 lat 2 miesiące 15 dni) oraz od 1 grudnia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. (5 lat 1 miesiąc) były okresami pracy w warunkach szczególnych.

Wskazać należy, że dla oceny, czy ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach ma znaczenie rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających

na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Takie stanowisko wielokrotnie zajmował także Sąd Najwyższy (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 roku, sygn. akt I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z dnia 6 grudnia 2007 roku, sygn. akt III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 4 października 2007 roku, sygn. akt I UK 111/07; z dnia 19 września 2007 roku, sygn. akt III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 14 września 2007 roku, sygn. akt III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325).

Ponadto, tutejszy Sąd podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 września 2013 r. (sygn. akt I UK 72/13) zgodnie, z którym na okres zatrudnienia w warunkach szczególnych wykonywanego w pełnym wymiarze czasu pracy mogą składać się prace wymienione pod kilkoma pozycjami działu XIV wykazu A (stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), jeżeli obowiązki pracownicze ubezpieczonego obejmowały czynności różnych rodzajów według klasyfikacji przyjętej w tym wykazie.

Nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony w rozpatrywanym okresie zajmował się naprawą pojazdów mechanicznych w kanale remontowym, a ponadto obsługiwał i naprawiał akumulatory. Niemniej jednak, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób przyjąć, aby ubezpieczony prace zaliczane do prac wykonywanych w warunkach szczególnych wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony oprócz obowiązków mechanika wykonywanych w kanale remontowym zajmował się także innymi typowymi dla mechanika naprawami poza kanałem remontowym. Prace poza kanałem remontowym zajmowały ubezpieczonemu 20% czasu pracy. Co również istotne, w zakładzie pracy nie było podziału na mechaników pracujących w kanale jak i poza kanałem. Naprawy wykonywane przez ubezpieczonego poza kanałem remontowym obejmowały naprawę takich elementów samochodowych jak chłodnice, wymiana kół, żarówek, naprawa instalacji i zajmowała mu na tyle istotną część czasu pracy, że nie można ich kwalifikować jako czynności okazjonalnych czy też sporadycznych.

Nadto ubezpieczony w ramach napraw wózków akumulatorowych zajmował się nie tylko naprawą akumulatorów. Do obowiązków ubezpieczonego należały wszelkie naprawy wózków akumulatorowych. Prace te były wykonywane z kanału remontowego ale też poza kanałem, także na hali.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby ubezpieczony wykonywał stale prace w akumulatorowniach przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych.

Reasumując, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków do przyznania prawa do emerytury określonych w art.184 ust.1 ww. ustawy.

Wprawdzie ubezpieczony skończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, wykazał staż pracy na dzień 1 stycznia 1999 roku ponad 25 lat, jednak nie wykazał, że do 1 stycznia 1999 roku pracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Wobec powyższego podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonego.

17.03.2016 r.